

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Exercitia S. P. Ignatii Via Ad Salutem Et Perfectionem
Propriam & alienam, Tuta & perpetuo tenenda**

Ignacio <de Loyola>

Hildesii, 1713

VD18 13664689

Dies Secunda. De Mediis Ad Finem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60348](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60348)

Rodericio p. 1. tr. C. 15. 3.

Nierembergio de Ador. lib. 1. c. 1. 9. 11. 12. 1. 2. c. 15. 16. 17. 18. &c. de nihilo l. 3. c. 9.

Legi præterea poterunt alii, qui scripserunt in Exercitia S. P. IGNATHI: non tamen fermè legendum est, nisi de materiâ eo die occurrente. Non multa legenda sunt; sed quæ meditatur lecta tempus impleant.

Dies Secunda.

DE MEDIIS AD FINEM.

REliqua verò (verba sunt S. P. IGNATHI) creata sunt hominis ipsius causâ; ut eum ad finem creationis suæ prosequendum juvent; unde sequitur utendum illis, vel abstinendum eatenus esse, quatenus ad prosecutionem finis, vel conferunt vel obsunt. Quapropter debemus absque differentiâ nos habere circa res creatas omnes, ita, ut non queramus sanitatem magis quàm ægritudinem &c. neque diuitias paupertati honorem contemptui præferamus, &c.

Scopus est: quam necessariò, ac seriò volumus ultimum finem nostrum; ita seriò, ac sedulò omnia, & sola, & aptissima ad illum media adhibere.

Meditatio prima

DE CREATURARUM, ET MEDIORUM USU GENERATIM.

Oratio preparatoria de more vide pag. 7.

*Preludium primum: Imaginare, & vide te ipsum
velut*

velut Creaturam unam, & punctum in medio abyssi circumcirca diffusæ, partim præsentis Dei, & divinarum perfectionum, propter finem tuum perpetuò operantium; partim in medio infinitarum penè rerum & eventuum à Deo provenientium, &c.

Praludium secundum : Petendum à Deo, ut det gratiam magnam, quâ statuamus, & faciamus; ne quid mediorem nos prætereat ad finem consequendum, tam necessarium, tam beatum.

Intellectus.

Punctum Primum.

MEMORIA proponit illa verba S. IGNATHI: *Reliqua verò.*

Intellectus expendit quænam sint illa reliqua omnia: omnia quæ sunt, & non sunt Deus: atque in primis naturalia: universitas scilicet rerum omnium à summo Cœlo usque ad infernum; atque in his sidera, elementa mixta, viventia, non viventia, artefacta, à maximo usque ad minimum atomum.

Horum omnium stupenda magnitudo, varietas, pretium, duratio, successio &c, varia circa hominem officia (a) Accedunt beneficia interna & ex-

D 5

Voluntas.

(a) *Admiratio magnorum, & tam multorum operum Domini.*

Laus & benedictio, amor magni Dei in suâ sapientiâ bonitate potentiâ horum omnium auctoris, & Domini.

Major admiratio laus, & benedictio Dei qui hæc terna

Intellectus.

terna animi & corporis, facultates, vires, tempus, educatio &c. communia & singularia: sunt porrò varii eventus, prosperi & aduersi, proprii, & alieni, sanitas, & morbus, paupertas, & diuitiæ, honor, contemptus, vita, & mors &c. quæ tum à Deo proveniunt tum in hominis sunt posita libertate. Adde etiam pœnas purgatorii, & inferni. (a)

Sunt deinde *supernaturalia*: inter quæ caput est, & fons, JESUS Deus homo: ejusdem Incarnatio, vita, Doctrina, merita, passio, mors; quam sublimia, & stupenda! ejusdem Christi Ecclesia; Ecclesiæ hierarchia, Sacrificium Sacramenta, Leges, & Consilia &c. sunt beneficia supernaturalia, redemptio, custodia angelica, fides, justificatio, vocatio, &c. sunt Mariæ, & Sanctorum merita, ac patrocina, exempla piorum, Doctrinæ seu librorum, seu verborum, providentia, protectio, conservatio, occasiones locorum & temporum &c. gra-

Voluntas.

omnia & tanta amore tui fecit.

Major estimatio & admiratio & desiderium finis, cujus gratia tam magna Deus & tam divinâ fecit, facit nec desinit facere.

Gracias immensas Deo, quod ex bonitate infinitâ, & ad tantum finem te creaverit

tia

Intellectus.

ta a. .
tia quotidianæ communes, & singulares: proposita præmia, comminatio pœnarum &c. a omnia magna.

De his omnibus certum est: quòd sint, nec aliter esse poterint, quàm à divina infinita sapientiâ consilio, bonitate, voluntate, & potentiâ, quòd sint ad finem hominis (Med. 1. 2. 3. diei primæ) solum & unicum, solum & unicè: quòd in his omnia etiam minima, maxima sint ab authore Deò, ex Dei intentione, Christi meritis, & voluntate, sua aptitudine ad istum magnum finem (a) vide, quanti Deus æstimet illum finem! quàm seriò, quàm infinitâ bonitate velit: quàm magnus finis, cum tanta sint media (a)

na-
atio
fi-
tia
eus
fe-
est.

Conclusio practica: unde sequitur cum Deus tanti æstimet & mihi æquè æstimandum esse finem; cum tanta faciat, & mihi magna facienda, & perfecta omnia, maxima, & minima.

Reflexio, uti aliàs: præsertim ad gratias, occasiones, illarumque ulum. Causa defectu-

Voluntas.

& tanta mediâ non cesset suppetare.

Desiderium tanto majus laborandi ejus causâ, & consequendi.

Gaudium, spes, & fiducia magna, & certa quod Deus qui tam amanter, & prodigè dat tanta mediâ, sit per ea porro adjuturus ad finem; præsertim, cum idem omnipotens divina summâ fidelitate promiserit; qui sicut poscit minima quævis, & maxima à nobis; minima a-riter, & maxima, per hæc infinita mediâ grata habebit, & accepta.

um

Intellectus.

um annon est oblivio, socordia,
amor commoditatum &c. ? (c)

Punctum secundum.

Memoria proponit res creatas,
ac de illis, quod creatæ sint,
ut ad finem prosequendum
juvent.

Intellectus considerat, quod
idem ille Deus, qui finem ho-
mini constituit, mediaque abun-
dè providit, eadem magnâ au-
thoritate, eadem seriâ, & san-
ctâ voluntate, quâ vult finem,
velit adhiberi media omnia, &
minima, & eodem modo, quo
voluit esse media, secundum
omnem aptitudinem, quam ha-
bent ad finem. Med. i. die ima.
eandem observantiam, quam
debeo constituenti finem; ean-
dem debeo proponenti media.
Quam imponit Deus necessita-
tem, & obligationem ad finem,
eandem imponit ad usurpanda
bene media, & eadem justitiâ.
Certum verò est etiam: ille non
vult finem, qui non vult me-
dia, aut vult his abuti. Tan-
tum obtinetur de fine, quan-

Voluntas.

(b) *Subiectio*
in magna adora-
tione, humilitate,
gratiarum actio-
ne, & amore, &
desiderio erga vo-
luntatem Dei, qua
& finem consti-
tuit tam ma-
gnum & tanta
media.

tum

Intellectus.

tum adhibetur de mediis. Ita volo finem, uti media; cum ergo dicere non ausim: Deus nolo finem, sequitur &c. (a) (b)

Conclusio practica; adhibenda sunt necessariò media maxima, minima, optima, omnia: nulla malè usurpanda. (b)

Reflexio ad media, quæ aut habeo in statu vitæ electo, aut habere possum in eligendo &c. (c)

Punctum Tertium.

Memoria proponit illud: *creata sunt, hominis ipsius causâ.*

Intellectus considerat, quòd eadem sit infinita Dei bonitas (ex med. 2. die 1.) eadem in me benevolentia, idem amor, qui me condidit, ad finem summè beatum, quique providet & donat pretiosa, & aptissima media. Eundem amorem (& ex amore obsequium) quem debeo præparanti felicitatem, eundem debeo exhibenti media.

Eadem felicitas divina, quæ mihi proponitur in fine, eadem offertur in singulis mediis. In

Voluntas.

(c) Dolor magnus, Confusio, & Deprecatio quod tot & tanta per omnem vitam ac vel unum tanto detrimento gloria divina, & mea neglectum sit.

Conatus restaurandi neglecta fervore perpetuo.
quam

Intellectus.

quam infelicitatem prolabor per jacturam finis, eandem incurro negligendo media, aut malè usurpando. Non vult felicitatem suam æternam, qui non vult usurpare media, tantum est detrimentum finis, quantum negligitur mediorum, non est dignus felicitate infinita finis qui non vult media, etiam ardua, & exactè usurpanda. Sæpè ex occultis, tremendisque Dei judiciis ab unius gratiæ, & medii neglectu pependit subtractio gratiarum efficacium plurimarum, & plurium usque ad damnationem.

Conclusio practica, & reflexio uti p 1. 2.

Meditationis primæ Compendium.

Amore finis eligenda sunt & adhibenda media omnia, maxima & minima, optima, etsi ardua.

Primò. Quia Deus tanta facit propter finem.

Secundò. Quia eandem debeo observantiam Deo constituenti finem, & ordinanti media.

Quia

Voluntas.

Propositum Colloquium.

Pater & Ave.

Tertiò. Quia idem est Dei in me
amor statuentis finem, & dantis
media; quia ab his pendet mea
felicitas.

Meditatio secunda

DE RERUM PROSPERARUM USU

AD FINEM.

Oratio preparatoria pro more

Preludium primum: Vide Deum statuentem co-
ram Adamo, res creatas ut videret, *quid vocaret*
ea. Gen. 2. Ita & tu vide, quid de rebus creatis
sentire debeas, quid agere.

Preludium secundum. Petitio gratiæ, quâ de
creatis rebus prosperis imprimis sic statuamus,
ut felicitatis, & finis non sint remora; sed adju-
mentum magnum.

Intellectus.

Punctum primum.

Memoria videt quænam sint
hujusmodi prospera: Divi-
tiæ & rerum possessio, hominum
æstimatio, amor, favor, obse-
quium, oblectamenta sensuum,
& commoditas, &c.

Intellectus expendit quid sint
prospera omnia per se sola: *nihil.*
Nihil debitum aut congruum

Voluntas.

(a) *Gratias ma-*
gnas Deo pro isto
divino lumine, &
detecto pernicioso
errore, quo ma-
gnum quid poni-
mus in rebus pro-
speris. Magnus
horum omnium
despectus, & nau-

turæ

Intellectus.

tuæ summæ vilitati, miseræ, malitiæ, Conf. d. 1. (a) *Nihil illius boni, quod solum est omne bonum, & finis est, d. 1. m. 2. Deus: Nihil ad beatitudinem Dei, & tuam. d. 1. m. 1. Nihil boni puri; quia mixta malis & miseriis: Nihil boni certi: quia nec in potestate hominis sunt, nec permanentia: Nihil boni honesti, præsertim carnalia; quia dedecent animam ad altiora natam: fœnum, bovem non hominem decet: carnalia vel ipse Dæmon se inferiora ducit & indigna. Nihil boni delectabilis; quia caruit illis ab æterno Deus, nec tamen infinitè beatus esse desiit; tua, & Dei eadem est beatitudo, & deliciæ æternæ. Nihil sunt boni utilis; quia naturalia omnia excogitabilia ad minimum gradum gratiæ, & gloriæ supernaturalis valent nihil. Nihil sunt ipsius Dei æstimatione, quia maxima, & optima donat sæpe inimicis, & damnandis, Lucifero reliquit. (a) *Nihil, quia, nihil fuerunt: aliquando nihil erunt. Nihil suâ duratione comparatâ**

Voluntas.

sea, & horror præ divinis, & supernaturalibus Exinatio, & annihilatio horum omnimoda in animo tuo tanquam non sint.

(b) *Dolor & Confusio quod huic periculoso & pernicioso nihilo postposueris toties finem tuum & ipsum Deum atque etiam hætenus ad*

Intellectus.

ad æternitatem. *Nihil* compara-
ta ad bonorum æternorum ex-
cellentiam, & æternitatem. *Ni-*
hil ad evadendum infernum:
Nihil pro felici morte, & judi-
cio. *Nihil* comparatione Dei,
& divinorum. *Nihil* denique ad
explendam capacitàtem & desi-
derium animæ solo Deo satian-
dæ. Ipsa Christi pulcherrima
humanitas & B. V. non satiaret
in æternitate animam, sed solus
Deus; multò minùs ista vilia.
Nihil porrò sunt secundùm om-
nes veritates & ad fructum die-
rum sequentium. Quanquam
verò magnum aliquid essent bo-
na creata: dignus tamen est
Deus, & finis, cujus causâ meritò
spernas reliqua omnia, & ma-
xima (a)

Conclusio practica ex S. Igna-
tio: *Quapropter* debemus absque
differentiâ nos habere circa res
creatas.

Nihil nullum meretur affe-
ctum, æstimationis, complacen-
tiæ, gaudii, desiderii, spei; nul-
lum timorem jacturæ, imò né
memoriam, aut cogitationem

Voluntas.

tam agrè vix un-
quam purè ab illis
animum, affectum
& studium avèl-
las.

Abdicatio nunc
denique omnium.

E

ad

Intellectus.

ullam, aut dolorem &c. illo momento non es dignus altioribus, & divinis quo teneris ab hisce vilibus.

Reflexio &c (b)

Punctum secundum.

MEMORIA proponit; quòd prospera per se adiaphora nonnunquam conferant ad consecutionem finis, ideòque à Deo mittantur, vel eligenda sint.

Intellectus considerat: quòd etiam tunc nullam habeant in se bonitatem finis & beatitudinis, sed solius medii; tum per se, tum Dei voluntate. Manent proinde in se nihil, & merum nihil. Omnia informia sunt; finis est omnium forma: & si Dei voluntate usurpanda sint; tantum aut depravant, & inficiunt, aut deprimunt valorem, puritatemque actionis, quantum illis, & non fini aut propter finem tribuitur affectus.

Conclusio practica etsi utendum sit Creaturis, nullo in illis hærendum est affectu, gaudii, satisfactionis. Hæc sit in solo

Voluntas.

Atque omnis amoris, affectus, studii, estimationis ac vel cogitationis de illis, nisi uti fini serviant.

Timor, ne unquam amplius ab illis à Deo, & sint abstraharis.

Petitio magna in omnia momenta gratia.

Propositum.

Deo

Intellectus.

Deo, & ejus obsequio. Sicut in æternâ vitâ, ita & in hâc, abhorrendum potius. In mediis, solus & semper amandus est finis, sic dives potest esse pauper spiritu.

Reflexio, &c.

Punctum Tertium.

Memoria proponit, quòd prospera, & eorum usus aliquando obsit, non planè fini, sed perfectiori consecutioni finis. Aliquando obsit, & sit cum peccato veniali conjunctus: Aliquando cum mortali: semper sit res lubrica.

Intellectus considerat: quòd utroque modo usus rerum, aut malum sit, aut detrimentum tum Deo, & homini. Tantùm malum, quanta est erga Deum obligatio prosequendi illum finem. Tantùm malum, quàm bonæ in nos voluntati Dei repugnat finem proponenti; tantùm detrimentum, quanto bono privat in tempore, & æternitate Deum, & hominem. Malum secundùm omnes veritates, & fructum dierum sequentium. Hoc habes in

E 2

Voluntas.

(b) Tantò ma-

ior omnium prosperorum horror, tuga, dolor de eorum contestatione.

Abdicatio, Timor, petitio, propositum, quanto plus in se continent mali, aut detrimenti, aut periculi, & semper.

Deo

Intellectus.

Deo in æternum, ad gloriam Dei, quo nunc cares propter Deum: hoc cares in æternum, & tantum carebis Deo, quantum nunc perperam habes.

Quo cares, imò quod perit hic, non perit tibi in Deo, uti nec deo perit. (b)

Conclusio practica, ex S. Ignatio: unde sequitur abstinendum eatenus esse &c. Optimus usus creaturarum laudare, amare in omnibus Deum. Carere propter Deum.

Reflexio pro more &c.

Voluntas.

Colloquium.

Pater & Ave.

Meditationis secundæ Compendiū.

Primò. Oportet indifferentem servare animum ab omni affectu ad prospera omnia, *quia nihil sunt in se.*

Secundò. Dum illis utendum est, tamen non affigendus illis affectus, quia actionem inficiunt.

Tertiò. Dum fini obfunt, carendum illis, & abstinendum est, quia summum genus mali, & detrimenti sunt.

Meditatio

Meditatio Tertia.

DE RERUM ADVERSARUM USU AD
FINEM HOMINIS.

Oratio preparatoria, & Præludium sicut med. 2.

Intellectus.

Punctum Primum.

Memoria proponit, quæ sint
adversa hujus vitæ: pauper-
tas, contemptus, opprobria, in-
juriam &c. morbi, dolores, sen-
suum afflictio, incommoda, quod-
vis genus crucis.

Intellectus considerat: quod si-
cut omnia prospera hujus mun-
di, omnia simul, nihil veri boni
sunt; ita adversa mundi simul o-
mnia, nihil veri mali sunt: nihil
indignum, nihil nimium sunt tuæ
vilitati & malitiæ (confid. Die I.)
nihil sunt, quo Deo minus pla-
ceas, minus boni facias, aut ha-
beas à Deo. *Nihil* est mali, quod
non est adversum illi, aut privat
illo, quod est solum bonum scili-
cet Deo, & fine. *Nihil* est mali,
nec tibi, nec Deo; quod non est
ipsum, quod solum malum est,
jactura finis. *Nihil* ducendum.

Voluntas.

(a) *Gratias ma-
gnas pro agnitione
magna, & divina
veritatis.*

*In estimatione
summi & veri
mali, nulla esti-
matio, nullus hor-
ror, aversio, dolor,
fuga, detractio ma-
li temporanei, quod
parvum, aut nul-
lum ducendum est.*

Intellectus.

animæ æternæ, quod aliquando nihil erit. *Nihil* sunt omnia ad-versa comparatione mali æterni, & infiniti: *Nihil* dolor, confusio, jactura, ad dolorem, confusio-nem, jacturam tibi jam debitam, &c. quæ erit damnatorum in in-ferno: *Nihil* sunt comparatione præmii æterni: *Nihil* compara-tione illorum quæ deo debes &c. *Nihil* est mali, quod Deus impo-suit illis, quos habuit amicissimos, & voluit esse felicissimos, quod-que ipse tolerare voluit in car-ne, &c. (a) *Nihil* mali secundum veritates, & fructum omnium dierum sequentium, & medita-tionum (a)

Talia sunt adversa hujus mun-di omnia, & maxima, quamvis verò magnum aliquid forent ad-versa omnia: dignus sanè est Deus, & finis, cujus causâ susci-pias, & toleres maxima. (a)

Conclusio practica: quapropter de-bemus sine differentiâ nos habere, cir-ca illa; sine tristitiâ, timore, fugâ; Nihil illis moveri, nec præsentibus, nec futuris. *Nihil* nullum meretur animi affectum. (a)

Voluntas.

Similiter esti-matione summi veri boni pro nihi-lo, sit malum breve, aut quan-tumcunq; ipse im-pensum.

Reflexio

Intellectus.

Reflexio, an non timor, & fuga incommodorum & aduersorum &c. multorum bonorum, perfectionis, ac penè salutis detrimentum tibi fuerit? &c. (b)

Punctum secundum.

Memoria proponit, quòd aduersa aliquando omittenda sint: quia sic expedit ad finem.

Intellectus considerat; quòd tum etiam illis abstinendum sit, non quia mala sunt (non enim sunt talia) nec quia abhorres; debes enim esse animo indifferente; nec quia difficilia tibi sunt, hic enim esset tui peruersus amor, non Dei, & finis amor.

Conclusio practica Abstinendum ergo illis eatenus, & solum ideo est quia sic prodest ad finem &c.

Reflexio, &c.

Punctum tertium.

Memoria proponit, quod aduersa aliquando toleranda & eligenda sint, ad evitandum peccatum grave, vel leve; aliquandò ac penè semper, quia plurimum iuvant ad finem me-

Voluntas.

(b) Dolor, que, rela, & confusio, quòd toties in vitâ mali brevis aut nullius timore, summo bono te priuaueris.

Summum malum consciveris.

Amor, & desiderium malorum pro Dei aternâ gloria & tuâ felicitate.

Animus paratus ad ea eligenda, acceptanda, ubi magis erunt ad finem idonea.

Intellectus.

lius & perfectius consequendum, Dei æstimationem, amorem, & venerationem contestandam &c.

Intellectus expendit, quod utroque casu, mala non mala, sed magnum bonum sint, dignum tua vilitate, malitiâ peccatis; bonum utile, honestum delectabile Deo, & tibi, pro hac, & æternâ vitâ; tantum bonum, quanta est felicitas finis; (vide med. 1. 2. die 1.) tantò meliora, quantò graviora, idque etiam secundum veritates sequentium meditationum, & ad earum fructum. Tanta est tunc adversa amplectendi necessitas, quanta obligatio ad prosequendum, & consequendum finem &c. tanto amore, & gaudio, quantum Deum amas, & finem.

Conclusio practica Consentaneum est: ea demum... eligere & desiderare.

Reflexio. sicut paginâ imâ.

Voluntas.

Propositum &c.
at quia hoc nature & amori proprio valde difficile.

Petitio magnæ gratiæ per Christum B. V. Ss. C.

Pater & Ave.

Medita-

Meditationis Tertiæ Compendium.

Primò. Non declinanda adverſa;
quia nihil mali ſunt.

Secundò. Dum illis abſtinendum;
id non amore proprio fiat, ſed finis

Tertiò. Plerumque eligenda, quia
neceſſaria, aut utiliſſima ad finem.

Meditatio quarta ſit repetitio, aut ſe-
quens conſideratio.

Conſideratio.

DE PRAXI FINEM SEMPER PROSEQUEN- DI & UTENDI MEDIIS.

*PR*imò ei, qui ſtatum vitæ nondum delegit, pau-
latim ex finis ultimi æſtimatione, & deſiderio,
proſpiciendum erit (nondum ſtatuendum) quod-
nam vitæ genus, deliciousum an aſperum, in pau-
pertate, an in divitiis &c. magis idoneum, ſecu-
rum, ſibi que magis congruum ad finem videatur.
Quod etiam applicari poteſt ad alias materias in
Exercitiis deliberandas.

Secundò. Tempore matutino in vivâ fide, in lu-
ce æternæ Sapientiæ & Veritatis, ex Deo per
Chriſtum, ejusque veram Eccleſiam uſque huc
lucente, vide Deum designantem tibi locum ma-
gnæ, æternæ felicitatis intra gloriam ſuam, &

Sanctorum brevi adeundum, sed promerendum laude, & amore, & obsequio Dei in terris. D. i. m. 1. 2. 3. addi etiam posset finis & merces magna, pro cujuscumque statu & officio, &c.

Desiderium magnum, & certum in spe magnâ & certâ, quòd magnus Deus pro magnitudine finis, pro magnitudine bonitatis, promissi, & fidelitatis suæ per magna Christi merita, magno tuo ad finem profectu, adjuturus, & acceptaturus sit, opera velut apta, & digna fine, etiam minima quævis: Med. 1. die 2.

Incipe Deum laudare, amare, revereri, eique servire, cum laude & amore infinito; illo scilicet quem Deus habet æternum, infinitum, in felicissima Trinitate. Illâ item laude, amore, reverentiâ, & servitio, quem habuit, habet, & habebit in Jesu, Maria, Angelis, Sanctis omnibus &c. cum desiderio majoris laudis à te, & aliis nunc & in æternitate. D. i. m. 3. p. 2. Agnosce, fateri, lauda, admirare, extolle Deum in omnibus suis perfectionibus, & titulis perfectionis propriæ, bonitatis in suos, benevolentia in te, felicitatis tuæ (vid. die 8. Confid.) lauda suprâ omnia, & in omnibus, & solum: lauda, & fateri dignum infinite, omni gaudio, complacentiâ, benevolentia, beneplacitò, reverentiâ, obsequiò, omni & infinito exhibendo à te, & omni Creaturâ. Die 1. Med. 3. p. 1. 2.

Ama, & gaude, gratulare Deo propter dictas perfectiones; lauda & desidera omne illi bonum, & in-

& intrinsicum, & ab aliis, & à te majus, & majus in infinitum; quia dignus. Ama suprâ omnia, & in omnibus, & solum cum desiderio magis magisque amandi: *Reverere* in iisdem perfectionibus Deum intellectu, & voluntate, in tuo nihilo, & vilitate (juxta confid. die 1.) suprâ omnia, & in omnibus; nempe in omnibus Sanctis, hominibus, operibus, eventibus; & solum, nullo respectu vano alterius, æstimatione, amore nullo creaturæ (Die 2. Med. .) nullo amore tui (D. I. confid.) quæ sint in animo tuo, & coràm Deo nihil. *Serviendum* etiam: quia enim sic laudas, amas, revereris summè; omnes vires & actiones, vita, & mors ad omnem & solam ejus voluntatem mandantem, consulentem, inspirantem, facientem omnia, aut permittentem, secundum vocationem tuam, & statum, in omnibus rebus, & eventibus, ad ipsam Dei intentionem perfectè offerendæ sunt: agendo, & patièdo; cum proposito vitandi omne peccatum, omissionem, imperfectionem: cum proposito non adhærendi animo ad ullam Creaturam, omnibus carendi, nihil arduum detrectandi pro amore, & beneplacito amati Dei: cum desiderio meliora, & majora semper & nunc offerendi: Idem offerendum pro amore & beneplacito illorum, in quibus Deum & quos propter Deum amas, Christi, B. V. & SS. pro salute, & perfectione illorum, quos in Deo amas, & à quibus valde amandus: proximorum scilicet & plurimorum maximè... vivorum, & mortuorum... offerendum pro delendis & compensandis culpis & poenis

poenis vitæ contrariæ fini: pro impetratione magni in hoc genere profectus tui & aliorum.

Petenda denique ad præstandum pro te & aliis... magna & efficax gratia per merita, & opem Christi B. V. & SS. &c.

Tertio. Hi actus aliquoties breviter renovandi, vel ad sonitum horæ: paulò prolixius tamen post meridiem.

Quarto. Per diem versari debemus (quantum discretè fieri potest) in habituali quâdam intentione & spe finis d. 1. m. 1. 2. 3. hic. n. 2. in familiari memoriâ, amore, reverentiâ præsentis Dei, Christi & Sanctorum: in spe & intentione & ad maximam ejus æternamque gloriam d. 1. med. 3. p. 2. in desiderio placendi Deo & Sanctis in indifferentiâ plenâ ad quodvis aliud nullo amore tui, nullo respectu, timore, aut desiderio d. 1. med. 2. & 3. d. 1. confid. Ab omni & minimo peccato cavere: quævis magis perfectâ, & magis ardua eligere. Actiones bonas, & maximè ad cultum Dei pertinentes, nulla imperfectione, nullo peccato inquinare. Actiones adiaphoras, otiosas, merè naturales nullas admittere.

Quinto. Minima quæque & omnia ex magno desiderio ad magnum finem magno amore diligere debemus (quodam compendio superiorum) ita ut ad illum vel proximè, vel remotè, vel meritoriè saltem profint in te & aliis, ad plenitudinem numeri magni Electorum, & perfectorum in cœlis. Huc omnes gressus, jactus, oculi &c.

omnia

omnia verba, omnes literas referre, dicendo:
Propter te Deus... Cum desiderio infinite majora
 præstandi, idque cum Christo, & ejus, sancto-
 rumque meritis: nullam, nec minimam gratiam
 aut occasionem prætermittere agendi benè... ca-
 rendi creaturis, patiendi quo majora, eò meliora.

Sextò. In occurſu, aut converſatione hominum in
 imagine ſuâ lauda, agnoſce, ama, reverere Deum
 & hominem propter Deum, omni obſequio, ma-
 ximè concernente animam & ejus finem.

Septimò. In creaturis omnibus maximis & minimis;
in eventibus item prosperis, & adverſis, tuis, &
alienis, cognoscenda certò, laudanda, amanda,
 reverenda præſens Dei ſapientia, abyſſus conſi-
 lii, bonitas voluntatis, virtus potentia &c. pari
 in omnibus quiete.

Futura verò omnia cum amore, & ſubmiſſio-
 ne ſumma, in omni pace Deo committenda, ve-
 lut nova materia laudandi, reverendi, amandi
 Deum in iſtis &c.

Octavò. Modus proficiendi in his omnibus eſſe
 poteſt; conari, ut concipias majorem ſemper,
 & altiorem, cognitionem, & æſtimationem Dei
 & divinarum perfectionum. Hinc enim creſcit
 complacentia major in Deo præ omnibus creatis,
 ſtudium amantiùs placendi, major reverentia,
 obſequium: prodeſt itaque legere indies aliquid
 de divinis perfectionibus. v. g. Patrem Leſſium.
 P. de Ponte parte 6. med. &c.

Vide

Vide etiam d. 8. confid. Ex his sensim consequuntur actus fini congruentes magis intensi, magis familiares, magis frequentes, magis solliciti, & cauti, magis puri, magis perfecti, & in arduis heroici. Præterea magis in dies, magisque avellendus animus, cogitatio, æstimatio, affectus, vita ipsa ab omni re creatâ & vanâ.

Nonò. Observandum, quænam sint in hoc aliisque impedimenta pernitiola profectûs nostri 1. defectus vivæ fidei 2. turpis amor proprius. 3. horror difficultatis. 4. amor creaturæ. 5. respectus humanus.

Verba Scripturæ Sacræ.

Ne in vanum gratiam Dei recipiatis 2. Cor. 6. 1.

Terribilis quædam exspectatio Judicii, & ignis æmulatio... Qui spiritui gratiæ contumeliam fecerit Hab. 10. 27. In mundo nihil est sine voce 1. Cor. 14. Omnia enim nobis clamant Deum agnoscendum amandum &c. ut totus tibi servirem, omnia in meum servitium tradidisti S. Aug. in Med.

Bona & mala vita & mors à Deo sunt. Eccles. 14.

Non est malum quod non fecit Dominus. Aamos 3.

Quid est quod ultra debui facere vineæ meæ, & non feci? Isa. 54.

Posuisti eum super opera manuum tuarum. Psal. 8. 6. Omnia

Omnia quasi non sint... quasi nihilum, & inane reputata sunt. Isa. 40. 7.

In hoc nolite gaudere... gaudete autem quod nomina vestra scripta sunt in coelis. Luc. 10. 20.

Existimo omnia detrimentum esse... omnia detrimentum feci. Phil. 3. 7.

Ut quid diligitis vanitatem, & quæritis mendacium. Psal. 4. 3.

Extrema gaudii luctus occupat. Prov. 14. 13.

Qui flent tanquam non flentes, & qui gaudent tanquam non gaudentes, & qui utuntur hoc mundo, tanquam non utantur, præterit enim figura hujus mundi. 1. Cor. 7.

Legenda.

Ex Thoma de Kempis lib. 3. Cor. 10. Libello exercitiorum, additiones in fin: hebd. 1. Lancit. Op. 6. ut. sup.

Opusc. 11. C. 3. C. 17. opusc. 5. C. 9. 10. &c. Roderic. d. T. 1. c. 9. 11. p. 1. T. 3. c. 8. &c.

Nieremb. de ador. l. 1. c. 3. 7. 10. 15. 18.

Dies Tertia DE PECCATO.

DE peccato agit S. P. IGNATIUS proximè post propositum finem hominis.

Primò quia fini hominis summè necessariò unicæque